

Medlem, slet ingen Bestemmelsesret over, hvem der skal være Lærere ved Byens Skolevæsen, det er Skoledirektionen og Skoledirektionen alene, der afgør, hvem der skal være Overlærere og Inspektører, og hvem der skal være Lærere. Men det ærede Medlem omtalte ikke, under hvilke Forhold Skoledirektionen kan afgøre dette, han gjorde ikke den afgørende Tilføjelse, at disse Afgørelser foregaar efter Skoledirektørens Indstilling. Ingen Inspektør, ingen Overlærer, ingen Lærer kan udnævnes af Skoledirektionen uden efter Skoledirektørens Indstilling, og Skoledirektøren vælges af Københavns Kommunalbestyrelse og vælges ved almindeligt Flertalsvalg af Borgerrepræsentationen. Skoledirektionens Ret til at afgøre, hvem der skal ansættes som Lærer, og hvem der skal avancere til Overlærer, har den meget væsentlige Indskrænkning, at den er afhængig af Skoledirektørens Indstilling, og saa er der ved denne Indstilling ikke Tale om, som ellers ved Indstilling, at der skal gives 3 at vælge imellem, slet ikke, Skoledirektøren er det altsaa, der har den afgørende, den virkelige Indflydelse, og Skoledirektøren udgaar, som sagt, ved Flertalsvalg af Borgerrepræsentationen. Og det ærede Medlem ved meget vel, at i øvrigt er hele Ordningen af Københavns Skolevæsen saa godt som paa alle Omraader uafhængig af Statsstyrelsen, af Ministeriet. Blandt andet faar dette et haandgribeligt Udtryk deri, at ethvert kultusministerielt Cirkulære angaaende Skoleforhold bærer Overskriften: Cirkulære til Skoledirektionerne udenfor København. Ja, endog det i sin Tid saa berømte Cirkulære, som Kammerherre Scavenius udstedte, det saakaldte „Mundkurvscirkulære“, lød paa samme Maade. Københavns Skolevæsens Selvstyre betragtes som saa afgjort, at dette Cirkulære ikke kunde naa indenfor Københavns Volde, til Københavns Lærere, ogsaa det hed: Cirkulære til Skoledirektionerne udenfor København.

Det ærede Medlem nævnte, at Københavns Kommune var nødt til at beholde Betalingskolerne af Hensyn til Kommunens finansielle Forhold, men samtidig — det var i Gaar ved Slutningen af Mødet, da det ærede Medlem havde Ordet — nævnte det ærede Medlem, at Frederiksberg Kommune havde ophævet sine Betalingskoler og altsaa maatte have fundet, den havde Raad dertil. Saa vidt jeg erindrer, og jeg tror ikke, jeg husker fejl deri, søger Frederiksberg Kommune altid for ikke at have højere Skatteprocent, end

man har i København, den maa nødvendigvis som Nabokommune sørge for at holde den samme Skatteprocent for ikke at drive sine Skatteydere ind til København. Altsaa, med den samme Skatteprocent som København har Frederiksberg Kommune faaet Raad til at ophæve Betalingskolerne ligesom alle andre Købstadskommuner her i Landet.

Jeg vil endnu kun gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds omtalte i Gaarsmødets Slutning den Sum, han ved Forhandlingens Begyndelse præsenterede os som danske Landsbylæreres Gennemsnitsindtægt, en Sum, det ærede Medlem nævnte under sin stærke Indledning, da han første Gang tog Ordet angaaende dette Lovforslag, om, at i Danmark er det saaledes, at der hersker Stilstand i Skolevæsenet og Nød blandt Lærerne. Det ærede Medlem angav denne Sum, men har ikke givet nogen som helst Oplysning om, hvordan han i sin Tid er kommen til den, hvorledes Tallet overhovedet skal forstaas og forklares. Det ærede Medlem sagde, at det, at Tallet faktisk var galt, havde mindre at sige, for vi vide jo alle, at Lønnen er lille. Ja, det er netop derfor, vi forhandle om forhøjede Lønninger, og at vi alle ere enige om, at Lønningerne bør forhøjes, men selvfølgelig burde Tallet derfor alligevel have været rigtigt. Det ærede Medlem burde i det mindste have kunnet forklare, hvorledes det er fremkommet, naar det her under Forhandlingerne og yderligere refereret i Landets Blade fremsettes som sikkert og uomtvisteligt. Det ærede Medlem udtalte nemlig: „Hvis man vil sammenligne Landsbylærernes Lønninger i Danmark med Landsbylærernes Løn i Sverige, møde vi følgende Tal: Landsbylærerne i Sverige tjene i de første 24 Tjenesteaar gennemsnitlig 1,308 Kr. og Lærerinderne 1,209, medens her i Danmark Landsbylærerne tjene i samme Tidsrum gennemsnitlig 846 Kr. og Lærerinderne 812 Kr.“ Det var altsaa ganske klare og uomtvistelige Tal, Tal, vi skulle tage som Trossag.

Det ærede Medlem burde imidlertid have været mistænksom overfor sine egne Oplysninger ved Tanken om, at efter den nugældende Skolelov — og det er selvfølgelig den, der er Tale om; Oplysninger om, hvad danske Landsbylærere gennemsnitlig kunne tjene i 24 Aar, maa nu hentes fra Skoleloven af 1899, den i Danmark nugældende Lønningslov — vil en Lærer paa Landet i 24 Aar have oppebaaret 8,800